

Presentació de *La Armonia del Parnàs* del rector de Vallfogona. —El 9 de novembre de 2000 el saló d'actes del Palau Requesens, seu actual de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona, acollí la presentació de l'edició facsímil del llibre *La Armonia del Parnàs, més numerosa en las poesias vèrias de l'atlant del cel poètic lo Dr. Vicent Garcia, rector de la parroquial de Santa Maria de Vallfogona*, recopilació de l'obra poètica de Francesc Vicent Garcia, feta el 1703 per membres de l'Acadèmia dels Desconfiats. Introducció d'Albert Ros-

sich. Edicions de la Universitat de Barcelona; València: Publicacions de la Universitat de València, 2000.

La commemoració del 375è. aniversari de la mort de Garcia i la iniciativa de l'actual rector de la parròquia de Santa Maria de Vallfogona, Mn. Josep Moreno, estimularen la creació d'una comissió interuniversitària, constituïda al Departament de Filologia Catalana de la Universitat de Barcelona i presidida per la curadora de l'obra, Eulàlia Duran, que decidí emprendre la reimpressió en facsímil de l'edició *princeps* de les obres de Vicent Garcia amb la voluntat de facilitar l'accés a aquesta eina imprescindible per als especialistes en literatura catalana moderna i acostar-la a estudiants i lectors. Quant a les circumstàncies externes que envolten aquesta reedició, cal destacar la col·laboració de diverses institucions catalanes: la Universitat de Barcelona i la Universitat de València, implicades en la coedició del volum, i la participació també de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona i la parròquia de Santa Maria de Vallfogona.

Tot i que en cap cas pot suplir la manca d'una edició crítica (tampoc no és aquesta la seva pretensió), l'interès i la utilitat del llibre queden avalats pel fet que les nombroses impressions posteriors de les obres del Rector de Vallfogona —considerades no només com a referent literari, sinó també com a model de puresa lingüística— prenen com a base el text de 1703, el d'una edició tardana (feta als vuitanta anys de la mort del poeta) gestada en un ambient culte. «No hi pot haver dubte, en fi» —indica Albert Rossich, màxim especialista de la figura i obra de Vicent Garcia, en la seva breu però acurada introducció a aquesta nova reimpressió— «que aquesta primera edició de les obres de Garcia és millor que qualsevol altre testimoni, imprès o manuscrit, considerat globalment» (p. 11).

L'edició *princeps* de l'obra en vers de l'escriptor català del sis-cents, que adquirí major fama literària en el segle immediatament posterior, fou duta a terme pels Rectors dels Banys i de Pitalluga, pseudònims de Joaquim Vives i Ximénez i de fra Manuel de Vega i de Rovira, respectivament. A més de les composicions de Garcia (amb l'absència d'alguns passatges, que foren censurats pels editors a fi de poder superar l'examen de la Inquisició i, en contrapartida, amb la incorporació de poemes que no pertanyen al corpus literari autèntic de l'autor, peces apòcrifes que aïlla convenientment Rossich en la introducció abans citada), el volum inclou una dedicatòria a l'Acadèmia dels Desconfiats feta per Joan de Gualbes, el Rector de Bellesguard, i poemes dels diversos «Rectors». El més rellevant, però, és la *Vida* redactada pel Rector de Pitalluga, la qual, si bé representà la consolidació de la llegenda entorn a la biografia del poeta, no fou del tot encertada, cosa que ja havia constatat, per exemple, el 1889 l'editor d'una *Mostra dels escrits en prosa y vers del Rnt. Dr. Francesch Vicens Garcia, Rector de Vallfogona*: «Y tant com solícits y diligents se mostraren rebuscant estirabots y xabacanades per engruixir *L'Armonia del Parnàs*, com si la mercaderia de les muses s'hagués de vendre a lliures, foren lleugers y per demés descuydats a l'escriurer la *Vida* del poeta» (p. 9).

La recepció i influència d'aquesta impressió fou clau al set-cents, ja que condicionà l'estil de bona part de la producció poètica en català, de manera que la tradició vallfogonesca perdurà al llarg de tot el segle XVIII i fins ben entrat el XIX. Diversos membres de l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona (com Agustí Eura o Pere Serra i Postius, entre altres) manifestaren la seva admiració pel que consideraven «Fènix de la poesia catalana», fins arribar a expressar a principis del segle XIX (1804-1805) la voluntat de reimprimir les seves obres revisades o fins a escollir-lo com a autoritat en el diccionari que l'Acadèmia havia projectat de fer l'any 1769, que fou reviscolat el 1790 i que acabaria essent el *Diccionario catalán-castellano-latino* d'Esteve, Bellvitges i Juglà.

Finalment, remarquem que l'edició facsímil a què remetent aquestes ratlles ha pres com a base l'imprès B-64/4/18 de la Biblioteca de la Universitat de Barcelona (a excepció de la por-

tada, que ha estat reproduïda a partir de l'imprès 185.893 de la Biblioteca Pública Episcopal de Barcelona). La reproducció és correcta, si bé alguns dels passatges de més difícil lectura al facsímil han hagut de ser restaurats en apèndix mitjançant l'exemplar original. [Mi. C.]